

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἐνὰ πρῶτα.

Καὶ πάλι ἡσυχία καὶ ἀσφάλεια σὰν πρῶτα,
 ἄς λείψουν τοῦ πολέμου ἢ ἀγριαὶς σκηναῖς·
 καὶ πάλι τὸ χουζοῦρι, χαρὰ, ζωὴ καὶ κότα,
 ὁ ξένοιαστος ὁ ὕπνος, κουβέντες, καφενές.
 Οἱ Ἕλληγες καὶ οἱ Τοῦρκοι ἄς γίνουν πάλι φίλοι,
 καὶ ἄς τὰ ξαναποῦμε μὲ τὴν ἡλιή τὴν Πύλην.

Μᾶς ἴφθιμισε καὶ πάλι ὁ πόλεμος ἀλήθεια...
 ἐκεῖ ποῦ εἶχαν ὅλοι ἀπλώσει τραχανᾶ
 νάλθη μὲ τόση φούρια, χωρὶς κάμμιαν βοήθεια;
 μὰ δόξα τῷ ὑψίστῳ γλυτώσαμε φθηνά.
 Ἄκους ἐκεῖ!... πολέμους, καπνοὺς καὶ μαῦρα νέφη
 γιὰ τοῦ κυρίου Γρίβα καὶ τοῦ Ρετζέπ τὸ κέφι;

Ἄν ἤθελαν πολέμους οἱ δυὸ καλὰ καὶ σώνει,
 ἄς αἱματοκυλιῶντο οἱ δυὸ τῶν μοναχοῦ,
 καὶ ὄχι νὰ βροντήσῃ πρὸς χάριν τῶν κανόνι,
 καὶ φυσικῶν νὰ πέσῃ τριήμερος βροχή.
 Ἄν φαίνεται ὁ Γρίβας καὶ ἦναι παλληκάρι,
 δὲν ἔπρεπε ν' ἀπλώσῃ γιὰ πόλεμο ζωνάρι.

Ἄς ἀνασάνουν τώρα τὰ φλογερά μας στήθη,
 καὶ ὕπνος ἄς μᾶς πάρῃ γλυκὺς καὶ ἐλαφρὸς·
 ὁ νέος πόλεμος μας ἀμέσως διελύθη,
 καθὼς τῆς σαπουνάδας σκορπιέται ὁ ἄφρος.
 Μὴν ἔχετε τρομάρες, καὶ ὁ πρέσβυς Κουντουριζώτης
 τὸ νέο ζήτημά μας νὰ λύσῃ σὰν ἱππότης.

Ἐλα λοιπὸν καὶ πάλι, Εἰρήνην, μὲ τὰ γέλοια...
 τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων τὸν Ἄρη τὸν μισεῖ·
 ὦ! ἔλα, νὰ γεμίσουν, μὲ μοῦστο τὰ βαρέλια,
 νὰ κάμουμε καὶ ἐφέτος ἀθάνατο κρασί.
 Νὰ πίνουμε σὰν Βάκχοι γιὰ ὅλα ξενοιασμένοι,
 καὶ νὰ μαστε ἡμέρα καὶ νύκτα μεθυσμένοι.

Πλακώνει ὁ χειμῶνας, καὶ ἄς κυττάξουν ὅλοι
 τοὺς μούστους, τὴ σταφίδα καὶ τὸ νοικοκυριό.

καὶρός δὲν εἶν' ἀκόμα νὰ πάρουμε τὴν Πόλιν,
 κάτω λοιπὸν τὰ ὄπλα, παληοκηφηναρῖό.
 Καὶ πάλι εἰς τὰ πρῶτα, καθένας ἴσθ' δουλειά του,
 καὶ ἡσυχά ὁ Γεωργὸς ἄς κάμῃ τὰ λουτρά του.

Ἐνα βράδυ στὸν Πειραιᾶ.

Τὸ εἰσιτήριο τὸ σιδηροδρομικὸν καὶ κάτω.
 Ὅταν ἔφθασα ἀκούω ἤχους μουσικῆς εἰς τὸν σταθμὸν.
 Ἐνα βιολι, μιὰ τρόμπα καὶ μιὰ μπασαβιόλα ἀπετέλου
 τὴν μουσικὴν συναυλίαν τοῦ σιδηροδρομικοῦ καφενείου.
 Ἐκάθισα καὶ ἤκουσα τὰ ἡκαρσόνια νὰ μεταβάλλουν ὡς
 θανματοῦργον ὅλα τὰ πιотά. — Ὁ καφῆς νὰ γίνῃ μαστίχα,
 ἡ μαστίχα νὰ γίνῃ λουκουμι, τὸ λουκουμι νὰ γίνῃ ναργκι-
 λές, ὁ ναργκιλές, νὰ γίνῃ, ὅ,τι γίνεῖ, — ἔπερναν αὐταῖς
 ἡ φωναὶς καὶ ἔδιδαν.

Ἐπεινάσα καὶ πῆγα νὰ φάγω εἰς τὸ παρὰ τὸν σταθμὸν
 ξενοδοχεῖον. Ὅταν εἰσῆλθα μοῦ ἐκτύπησε μιὰ μυρουδιά
 στὴ μύτη σὰν βρῶμα.

Τὸ ξενοδοχεῖον ἦτο τίγκα.
 Διέταξα, ὡς χωροφύλαξ στὰ χωριά, ἕνα πιλάφ καὶ μιὰ
 πριζόλα.

Ἡ πριζόλα εὐγαίνει μιὰ ὀκὰ καὶ τὸ πιλάφι τρεῖς. Ἐφαγα
 σὰν γουρουνόπουλο, φούσκωσα, προλίτικα καὶ βγήκα νὰ
 πάρω τὸ φρέσκο μου.

— Εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Πειραιῶς βλέπει τις λοῆς τῆς
 λοῆς ἀνθρώπους, βρακάδας, φουστανελάδας, ρασσάδας,
 φραγκάδας, ναυτάδας, καὶ φουστανάδας.

Οἱ Πειραιῶται εἶνε τὰ ἀποξίσματα τῆς πλάσεως. Ὅταν
 ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἐφάνη ὡς τὸ ἐπιτυχέ-
 στερόν του πλάσμα, ἠθέλησε νὰ πλάσῃ καὶ ἀκόμη ἕνα
 ἄλλο ὅμοιον, κατὰ δυστυχίαν ὅμως ἡ ζύμη τοῦ τοῦ εἶχε
 σωθῆ, ἐπῆρε λοιπὸν τὴν ξίστρα καὶ ἔξισε τὰ χεῖλια τῆς
 σκάφης, καὶ ἀπὸ κείνα τὰ ἀποξίσματα ἔπλασε τοὺς Πει-
 ραιῶτας, οἱ ὅποιοι μ' αὐτὴ τὴν πλάση τῶν ἠναγκάσθησαν
 οἱ ἀνθρώποι νὰ μετέχουν ἐξ ὅλων τῶν ζώων, ἂν καὶ δὲν εἶνε
 ζῶα.

Αὐτὴ τὴν παροιμία μοῦ τὴν εἶπε ὁ φίλος μου Λαζαριδῆς,
 καὶ δι' αὐτὸ χωρὶς νὰ τὴν πέρνω ἐπάνω μου, τὴν ρίχνω εἰς τὴν
 ράχη τῶν Πειραιωτῶν καὶ μὴ πρὸς βάρος τῶν.

Ἄφου διασκέδασα καλὰ μὲ τὰς φωνὰς τῶν μπακαλοπαί-

δων — Μία και η μυρουδάτη δύο! Αί, μωρέ, πράμα! Μισή στα δύο. Πιάσε μας την μισή. Μία μπάμιας, από κρέας ψαγρό. Αιγενίτικα κανάτια! Κρουνέρι! Ροδίτης στάφυλι τραγανό! Μουλκίκο πεπόνι και με το μαχαίρι! Ντέ ρέ, α α α! 'Απ' έδω, μουστερή, από 'δώ. Τυρή εινε αυτό η βούτυρο; Τό νοιώσαν και τό σάσαν. Ματάκια μου, μπάτσ!

'Επερνούσαν αί σχολάζουσai εργάτριαi των εργοστασίων σύρουσαι όπισθέν τωνπαρά των διαβατών δλατά σεμνολογήματα του κόσμου. — Πόδαρο που στον έχει! 'Αραπίτσα! 'Αχ έσύ! Νοστιμούλι μου! Ψίτ, θά σε φάγω! Μή μάς κάμης τό σοβαρό! Μου θύμωσες; Θα στα πιάσω! 'Αχ διαολάκι! Μάγια μουκαμες. Μπισικά ψιψιψί! Γελās αί; Τάμαθα και τὰ δικά σου! 'Αμ δέν τρώγεσαι, καυμένη! Μωρε νάξι! Κούνατα! 'Ελένη, 'Ελένη, σ'άγα... πώ! Αί κι' αν σε ξεμοναχιάσω καμιά βραδειά! 'Αμ που θα μου πās! Κοπέλα μου. Τσααάρ. 'Οχ μούτρα, για σιδέρωμα.

Τραβώ στο θέατρο, και κατά την συνήθειάν μου δέν πληρώνω ούτε είσοδο ούτε φόρο. 'Ας ήνε καλά ό 'Αλεξιάδης που μέμψασε τσάμα. Κόσμος και κακό. Παριστάνετο ό 'Οθέλος.

Χωρίς να παρατηρήσω πόση μουτζούρα είχε βάσει ό 'Αλεξιάδης στα μούτρα του, ως 'Οθέλος, έρριψα τὰ μάτια μου επί των Πειραιωτίδων. Αί Πειραιώτιδες έχουν άλλο σκαρί. Εινε πιό λεπτοφτειασμέναις από τās 'Αθηναίαις. 'Από όλαις μου άρσεσε μία θεοταρντάνα και μία μελαχροινούλα που έχάνετο όλη από κάτω από τό καπέλο της.

'Ο Βούλγαρης ήμπορεί να ήνε καλός ήθοποιός, άλλ' όταν ακούη κάνειis εκείνας τās άγριοφονάρας του, του έρχεται να πάρη ένα ξύλο να τον σκοτώση, αλλά φελάχα.

— 'Ερχεται κάθε βράδυ τόσος κόσμος στο θέατρο. Τότε θα πη, ότι οι Πειραιείς ότι εινε φιλομουσότεροι άνθρωποι του κόσμου!

— 'Ακούς εκεί συνήθως από την πολυκοσμία αναγκάζονται οι πτωχοί ήθοποιοί να κάμουν τās παραστάσεις εν φιλική κύλω. Την συνήθη του θεάτρου Πειραιώς συρροή άπαρτίζουν τρεις κι' ό κουκος. Μόνου κατά την έσπέραν του 'Οθέλου παραδόξως είχε πάει κόσμος, και τούτο, ίσως διότι έμαθον ότι έπρόκειτο να πάω κ' εγώ στο θέατρο και ήλθαν να με ιδούν.

'Αλλά τί ήθελα εγώ στον Πειραιά; Με είχε γελάσει ένας παληάνθρωπος, ότι, αν κατέβαινα, θα πιάναμε καμπόσους συνδρομητάς και έπιασα τή γάττα από τὰ νύχια.

Πειραιώτης και συνδρομητής ουλούρμεν ποτέ; 'Όταν έπείστρεψα εις τās κλεινάς μου 'Αθίνας, στο τραμβάι μιά παχειά μαυροφορεμένη χήρα με καλοκύτταζε, άλλ' εγώ δέν καταδέχθηκα να γυρίσω να την 'δώ, διότι πλησίον μου ανέπνεε στοματάκι δεκαπέντε χρονού κοριτσού,

Νόστιμο που ήτο τό διαβολεμένο.

Κ' όλο γελοούσε.

Φαίνεται ότι με γελοούσε.

'Ο κ. 'Ιωάννης Βαλασαμάκης

διδάσκαλος τής 'Αγγλικής και Γαλλικής δέχεται παραδόσεις. Οι έχοντες την ανάγκην του τόν εύρίσκουσιν εις τό παρὰ τὰ Χαντεία καφενειον τής 'Ωραιάς 'Ελλάδος από τής 9—10 Π. Μ. και από τής 5—4 Μ. Μ.

Εινε σωστός προφέσωρ. Πάει η γλώσσά του σαν ψαλλίδι.

'Απεργία

'Αφού έγινε μύδα η άπεργίαις απεφάσισα κ' εγώ να κάμω άπεργίαν έναντιον του έαυτού μου, και να ζητήσω αύξησιν μισθοδοσίας, άλλως απειλώ τον έαυτόν μου, ότι θα παύσω εργαζόμενος, αν δέν μου κάμη αύξησιν. Φέρω λοιπόν εις γνώσιν του έαυτού μου, ότι παύω να ήμαι έαυτός μου, αν ό έαυτός μου δέν πληρώσει εις τόν έαυτόν μου, ότι ζητεί ό έαυτός μου και δι' όλα τὰ κάμω διαμαρτύρησιν έναντιον του έαυτού μου, 'Η αύξησιν, η παύω εργαζόμενος.

'Εν όνόματι των νόμων.

'Επιτρέπεται τό κλέπτειν,

φανερὰ και ξάστερα και με όλην την καθαριότητα. 'Ο Τάκος, ό Σπανός και ό Νταβέλης με τās συμμορίας των ελημέριασαν στο μέσο τής αγοράς.

Ττό 'Αναβρυτήριον.

Τί συμβαίνει; Τί τρέχει;

'Α, τίποτε, κάτι μικρά πράγματα.

Τούτ' εστιν, ήγουν, δηλαδή, εν άλλοις λόγοις, ήτοι

'Η 'Αφροδίτη είσαι σύ, σύ είσ' η 'Αφροδίτη.

Να σε βάλουν κάτω και να σου πάρουν τό 'ρωλόγι άπ τη τσέση σου, λέγεται ληστεία.

Χωρίς να σε βάλου κάτω και να σου πάρουν τὰ λεπτά από τη τσέπη σου, αυτό δέν λέγεται ληστεία.

Εινε έλαφρο δουλεία.

Βλακωδώς θα έρωτήσεται; Μά που συμβαίνουν αυτά;

Στή Νέα Ζελανδία—στο 'Αναβρυτήριον.

'Εκεί εινε, όποιος φάγει τὰ πλειότερα.

Προχθές, π. χ. ένας συμβολαιογράφος είχε ένα καταναγκαστικόν πλειστηριασμόν.

'Ο τελάλης, αυτός, και οι άγορασταί, είχαν κάμει συμμαχίαν και έπιμαχίαν.

Οι άγορασταί συμμαχίαν με τούς πωλητάς;

Αυτό θα πητε, εινε άπίστευτον, εινε παραμύθι. Πώς εινε δυνατόν οι άγορασταί να θέλουν να γελάσουν τόν έαυτόν τους;

Αί, κύριοι, σ' αυτόν τόν κόσμο όλα γίνονται. Και έξηγούμεθα:

Οι κύριοι τελάλιδες—οι τής δημοπρασίας άνθρωποι, αυτά τὰ παστρικά τσανάκια, οι πρωτοκλεύταροι, έχουν άλλα παστρικάτερα από αυτούς τσανάκια, κάτι ψευτοανεβαστάς—πλειστηριάζοντας, χωρίς να πλειστηριάζουν:

Δηλαδή, εν κοντολογία.

Βγάζεις στη δημοπρασία ένα πράγμα, σου — τό πράγμα σου τέλος πάντων.

Έέρεις τί κάμουν; Κοντά στο δικό σου τό πράγμα έννοούν να πωλήσουν κ' εκείνοι τό δικό των, τό κάλπικο.

'Εχουν λοιπόν κάτι μπερμπάταις, με ψεύτικαις χρυσαίς καδέναις, με κάλπικα ρολόγια, με καινούργια ένοικιασμένα ρούχα, οι όποιοι, όταν ό τελάλης φωνάζη (εκ συννεοήσεως) — 'Αλά ούνα, αλά ντοδε, αλά... θα πάρη τέλος κύριοι, ... εινε άλλος: αλά, αλά τρ... θα πάρη τέλος, θα πάρη τέλος... άλλος; ... θα, ... πά... ρη... τέλος, αλά τρ... 'Αλλος, άλλος!

Τότε πετιέται ό ψευτοαγοραστής και άβαντσάρει τό πράγμα, σύ δε ό θετικός άγοραστής, φουρκίζεσαι, θυμώνεις, και άβαντσάρεis. 'Όταν δε σε μπάσουν καλά στα αίματα, όταν σε φέρουν στο ντουζένι, όταν δηλαδή, προσθήσης εις ένα πράγμα που κοστίζει 10 δραμαίς 20, τότε, ανταλλάσσονται τὰ βλέμματα και ακούς ένα—αλά τρέ!—Πάρτο, κύριε!

Και σου φορτώνουν τό μιάς δραμής πράγμα αντί έκατό! Ρωλόγια κάλπικα, αλυσίδες ψεύτικες, δακτυλίδια τενεκεδένια, και χίλια δύο άλλα πράγματα, σου τὰ ξεφουρνιάζουν στη δημοπρασία όλα εις αληθινά.

'Η έξουσία τής έξουσίας δέν φθάνει μέχρι τής δημοπρασίας, εκεί υπάρχει άλλη έξουσία, η έξουσία να σε κλέπτουν 'μέρα μεσημέρι, χωρίς να έχης τό δικαίωμα να βγάλης τσιμουδιά.

'Ω ρωμαίικο, ρωμαίικο!

Είς τό γραφεζον του Ξενάκη.

τό κείμενον άπέναντι τής οικίας Μελά πωλούνται όλα τὰ περιοδικά του Ξυρμού, αί πρωτεύουσai των εύρωπαϊκών έφημεριδων, εικόνας χρωματισται, ιχνογραφήματα, φιγουρίνια δια ράπτας και μοδίστας και γίνονται δεκτά παραγγελίαι δι' όλα τὰ συγγράμματα του κόσμου, προς δε έκτυπούνται

και έπισκεπήτρια στιγμιαίως. 'Ο Διευθύνων τό ώραίον τούτο κατάστημα εινε χρυσός άνθρωπος, τὰ πάντα καταβάλλων προς εύχαρίστησιν των πελατών του

Προσωρινή Παληανθρωπική διοίκησις τής 'Ελλάδος.

Τό βουλευτικόν σώμα τής μυστικής άσττυνομίας αύτής.

Πρός

την 'Εκτελεστικην έξουσίαν τής Διοικητικής άστυνομίας 'Αθηνών και Πειραιώς

Μετὰ λύπης παρατηρούμεν ύμίν, ότι από τινος κατατρίβοντες τόν καιρόν σας εις τό Φάληρον και 'Αιδε παραμελείτε έντελώς τὰ καθήκοντά σας.

'Ότι όλόκληρον την ήμέραν σας κατατρώγετε διατρέχοντες τὰ στενοσόκακα των 'Αθηνών, παρατηρούντες δήθεν, που υπάρχει κανένα φρόκαλο, ως οι όδοκαθαρισται, όπως άνοιξητε

του πέμπτου συντάγματος, τής πρώτης μεραρχίας των Παληανθρώπων, να εκτελέση ό,τι σας επιβάλλει να εκτελέσετε τό χρέος σας.

Ταύτα και μη προς βάρος σας.

Κοινοποιηθέν.

'Ο κ. Ταμπαλής

καταστηματάρχης άπέναντι του κ. 'Αρβανίτου εν όδω Αιόλου έχει το μπεκι από 'κείνο που φουμάρει και ό Σέχης και η Σέχεσα τής Περσίας. Πάντες οι καφεπώλαι λοιπόν τρέξετε εις του Ταμπαλή.

'Ο Κερατόπαπας

Συνέχεια και τέλος, χωρίς να έχη τέλος.

'Αρχή του παραμυθίου, κακής σας 'σπέρα. Μιά φορά κ' ένα καιρό ό Κερατόπαπας Παπατσιμπούκος, ό οικόνομος τής Μητροπόλεως, ήθέλησε, για να του συχωρεθούν η άμαρτίαις να κάμη και ένα ψυχικό.

Μάχη φουβερά, χωρίς να σκοτωθῆ κανείς.

καυγά επιτιμήσεων, για να ιδήτε κανένα μαύρο μάτι, παραμελούντες τὰ κυριωδέστερα των καθήκοντων σας.

Ότω, φέρομεν εις γνώσιν σας, ότι όλιγα βήματα τής άστυνομίας σας έγκαθιδρύθη Κόφτρα, κατέναντι του ιερού ναού των 'Αγίων Θεοδώρων, εν μέσω έντίμου συνοικίας και τής πόλεως.

'Επειδή η έν λόγω Κόφτρα γίνεται αισχρόν των περίξ οικουσών έντίμων οικογενειών, πράδειγμα διαφθοράς, επειδή δυνάμει του ισχύοντος νόμου, του υπογραφέντουσ υπό τής μακαρίτιδος βασιλίσσης 'Αμαλίας, αντιβασιλευούσης, δέν επιτρέπεται η έντός τής πόλεως έγκαθιδρυσις ματραλειών, επειδή, εν τώ νέφ τούτω σφαγείω, πολλοί παρθένοι μοδίσται συχνάζουσιν, όπως εις τὰ νάματα τής διαφθοράς βαπτισθών, επειδή και πυροβολισμοί έντός του νέου τούτου ευαγούς οικήματος έρρίφθησαν και θα συμβώσι και μεγαλείτερα κακά.

Δια ταύτα

'Εντελόμεθα η, ει δυνατόν, την έκτόπισιν αύτής, ή την άστυνομικήν σας έπιτήρησιν, άλλως θέλομεν πέμψει εις τό Δερβεν Καραλή τούτο μίαν διλοχίαν του τρίτου τάγματος

'Ο Κερατόπαπας μας όμως, έννοούσε τό ψυχικό που έμελε να κάμη να ήνε και προς τό συμφέρο του.

Βρίσκει ένα κορίτσι 17 χρονών.

Παιδιά σκυλιά δέν είχε, και παιδιά ήθελε να κάμη.

Τό πέρνει τό κορίτσι ψυχικό όρη του.

Τού ρίχνεται.

Τό κορίτσι τίμιο, άθώο πλάσμα, άγριεύει, φοβερίζει να τὰ βγάλη όλα φάρα.

'Ο Παπατσιμπούκος τὰ χρειάζεται.

Του τάξει λαγούς με πετραχήλια, σαν εκείνα που φορεί, αλλά τό κορίτσι τίμια.

Ντούρο στη τιμή του.

Τι σκέπτεται τό σατανικόν πνεύμα του Κερατόπαπα;

Να τό παντρέψη και ν' άνοιξη από 'κει την είσοδο.

'Ηθέλησε να κάμη τό κορίτσι έλευθέρα Κέρκυρα.

Βρίσκει ένα αγαθό και τίμιο άνθρωπο, ένα εργατικό, και του λέγει:

— 'Ερχεσαι να σε παντρέψω να σου δώσω τή ψυχοκόρη μου;

'Ο αγαθός και τίμιος άνθρωπος γυρίζει και βλέπει τὰ άσπρα γένεια του Παπατσιμπούκου, κάμει τόν σταυρό του και λέγει:

—Ναί!

Ὁ Παπατσιμπούκος ἦτανε ὄλο χαρὰ.

Ἐλεγε μέσα του:— Ἐδὼ τὸν βρήκα τὸν βλάκα. Ἡ δουλειὰ μου ἔγεινε.

Λέγει ὁ Παπατσιμπούκος στὸν γαμπρό του — θὰ σοῦ δώσω χιλίας δραχμὰς, καὶ τὸ κορίτσι. Καὶ θὰ σὰς στεφανώσω κίολας μὲ τὸ ἴδιό μου τὸ χέρι.

Σκύφτει ὁ γαμπρός, τοῦ φιλά τὸ χέρι, καὶ γίνονται οἱ γάμοι καὶ ἡ χαραὶς.

Ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὰ πράγματα, — ὁ γάμος — ὁ γαμπρός γυρεύει τὴν προίκα ἀπὸ τὸν Παπατσιμπούκο, ἀλλ' ὁ Παπατσιμπούκος ἀγρὸν ἠγόρασε.

Σήμερα κ' αὔριο, αὔριο καὶ σήμερα, ἀλλὰ παρὰ, τίποτε.

Ὁ ψυχοπατέρας ὅμως, ὁ Παπατσιμπούκος, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ψυχοπαίδας του.

Τὴν εἶχε σὲ πολλὴ ἀγάπη, σὰν ψυχοπαίδα του ποῦ ἦταν.

Μιὰ, δυὸ, τρὶς, ὁ γαμπρός πέρνει φωτιά, καὶ λέγει καὶ αὐτὸς μέσα τι.

—Βρὲ τί γυρεύει ὁ Παπατσιμπούκος νὰ πηγαίῃ κάθε μέρα σπίτι μου;

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί συμβαίνει;

Μιὰ μέρα λοιπὸν τὸν εἶδε νὰ περνᾷ ἐπὸ τὸ μαγαζί του, καὶ νὰ πηγαίῃ στὸ σπίτι του, κατὰ τὴν συνειθειάν του.

Τὸν πέρνει καταπόδι.

Ἀναβαίνει ὁ Παπατσιμπούκος τὴν σκάλα, ἀναβαίνει καὶ ὁ γαμπρός του σιγὰ σιγὰ.

Μπαίνει ὁ Παπατσιμπούκος στὴ κάμαρα τῆς ψυχοκόρης του, κλείνει τὴν πόρτα ἐνῶ ὁ γαμπρός κάθεται καὶ στείνει τ' αὐτί του ἀπέξω. Τί ἄκουσε καὶ τί συνέβει, σὰς τὸ λέγω τὴν Κυριακῇ, ποῦ εἶνε καὶ σκόλη.

Εἰς τοῦ κ. Φινοπούλου

τὸ οἰνοπνευματοποιεῖον τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς, ποῦ ἔχει τῆς πρώτης τάξεως μαστίχα, ποῦ πηγαίνομε ὄλοι καὶ πίνομε, ἐκεῖ μέσα ὑπάρχει καὶ ἓνα καπνὸπωλεῖον. Ὅταν λοιπὸν πίνετε τὸ ὀρεκτικὸ σας, καὶ θελετέ νὰ φουμάρετε, ἀγοράσετε ἀπὸ τὸ καπνὸπωλεῖον αὐτὸ καὶ μιᾶς δεκάρας καπνὸ. Κι' ἂν δὲν εὐχαριστήθητε μίξανα πάρετε.

Παληανθρωπιᾶς

Τὸ νὰ ἀνοίγῃ τις πόλεμο γιὰ τὸ τίποτα καὶ νὰ σκοτώῃ ἀνθρώπους γιὰ τὸ τίποτα, καὶ νὰ φέρῃ τὸ κράτος ἄνω κάτω γιὰ τὸ τίποτα, αὐτὸ δὲν λέγεται παλαβομάρα;

—Ὁ σὶρ Γάρνερ Οὐόλσελεϋ ἐτηλεγράφησεν εἰς τὴν Βικτωρίαν τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου φονευθέντος ἐν Αἰγύπτῳ. Ὁ ἰδικὸς μας ὅμως πρωθυπουργὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ μᾶς πῆ οὔτε τὸ ψευδώνυμον τῶν ἐν τοῖς μεθορίοις φονευθέντων. Γιατί— ἄστε ντοῦα οὔ.

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃ ἡ Τουρκία κατασκόπους εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ μάθῃ τί κάμομε καὶ τί δὲν κάμομε. Ἐπάρχουν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον αἱ ἐφημερίδες καὶ ἰδίως ἡ Στὸά.

—Ὁ φονευθεὶς λοχίας τοῦ ἱππικοῦ κατὰ τὴν μάχην τοῦ Νοζεροῦ Παπαθανασίου ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς Νοζερόν. Τώρα πῶς ζῆ ἀφοῦ εἶνε πεθαμένος, αὐτὸ πλέον δὲν τὸ ξέρομε. Θὰ κατέβῃ, φαίνεται, ὁ Χριστὸς μας καὶ τὸν ζωντάνεψῃ.

Ὁ Παπα-Τρίμης καὶ ὁ Παπα-Σκληρός.

Σκληροὶ καὶ οἱ δύο ἀνθρωποὶ μ' ὄλα τὰ ράσα ποῦ φοροῦν. Προσεκλήθη ὁ ἓνας νὰ μεταλάβῃ παιδί ποῦ ξεψυχοῦσε. Καί... εἶχε δουλειὰ... δὲν ἦτο δουλειὰ του αὐτῆ, ἡ δουλειὰ του εἶνε καὶ ἦτο νὰ κάμῃ μεσιτίας... Καθ' ἣν ὥραν ἓνας ἄγγελος παρέδιδε τὴν ψυχὴν του εἰς ἄλλον ἄγγελον,

ὁ παπᾶς μας διαπραγματεύετο τὴν πώλησιν ἐνὸς σπιτιοῦ γιὰ νὰ πάρῃ τὰ μεσιτικά του.

Ὁ δὲ ἄλλος, προσκληθεὶς νὰ θάψῃ τὸ παιδί, δὲν ἐπήγε, διότι... δὲν τὸ βάπτισε αὐτός.

Ὡστε χριστιανοὶ, ἀποθνύσκετε ἀμετάλαβοι, ὡς βρωμόσκυλι, καὶ μένετε ἄταφοι στὸ σπίτι σας νὰ βρωμήσετε, διότι οἱ παπάδες μας ἔχουν ἄλλαις δουλειαῖς. Καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχει Μητροπολίτης.

Πρὸς συμπλήρωσιν ὕλης

ΜΥΘΟΣ ΨΕΥΤΙΚΟΣ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΑ ΜΕΘΟΡΙΑ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΛΙΛΙΠΟΥΤ

Ὁ πηγμαῖος βασιλεὺς τοῦ Λίλιπουτ τοῦ Γκυλιβερ ἀπουσίαζε τότε τῆς πρωτεύουσας του σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, μπανιριζόμενος εἰς τὰ λουτρά τοῦ Πρίτσ—Φίς.

Ἐκεῖ ἐπίασε κάμποσα ψάρια ἀναιμάκτως, ἐνῶ οἱ ὑπήκοοι του ἐπετοκόβοντο στὰ μεθόρια.

Ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Πλάτσα-Πλούτσα, σὶρ Γκουεντερσωριφλεχτάουρφεν, ὅστις ἄλλοτε εἶχεν ἀνοίξει τὸν διαβόητον **χαρτοπόλεμον** μετὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἰγγλεις-Μπαουσταχτεμπέουρ, κράτους θαλασσίου, ἠθέλησε νὰ κάμῃ φιγούρα, ὅτι ἐκτὸς τοῦ χαρτοπολέμου μπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ ἀληθινὸν πόλεμο.

Εὐρῆκε λοιπὸν ἓνα παλαβὸ νὰ βγάλῃ τὸ φεῖδι ἀπὸ τὴν τρύπα, τὸν στρατηγὸν Σκοτοσταυρίδην.

Πιάνουν μιὰ κοτρώνα, μιὰ πέτρα καὶ ἀρχίζουν τὸν καυγᾶ.

Ἄχι, δίκη μας εἶνε ἡ κοτρώνα, ὄχι, δική σας δὲν εἶνε, πόλεμος.

Πόλεμος.

Στρατὸ ἀπὸ δὴ ὁ ἓνας, στρατὸ ἀπὸ κεῖ ὁ ἄλλος, ἀρχίζει τὸ πετσόκωμα.

Ὁ βασιλεὺς ἐλουτραρίζετο ἀκόμη.

Τοῦ γράφει ὁ πρωθυπουργὸς νὰ πάγῃ. Ναί. Αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη δουλειὰ του.

Ἄλλη δουλειὰ δὲν εἶχε, παρὰ νὰ υπάγῃ νὰ ἰδῇ τὰς ὑποθέσεις τοῦ βασιλείου του.

Τί τοῦ ἔμελλε; Ἦτο ἐκτὸς αὐτοῦ.

Ἄν τὸ κράτος του ἔμελλε νὰ χαθῇ, ἄς ἐχάνετο, ἀφοῦ ἦτο χαμένο κορμὶ κι' αὐτός.

Ἐπειτα τί μάτια ἔχει νὰ ἰδῇ τὸν τόπον ἐκεῖνο, ποῦ οἱ στρατιῶταί του τὸν πυροβόλησαν γιὰ νὰ τοῦ βάλλουν γνώσι, καὶ τοῦ δείξουν, ὅτι ἡ βασιλικὴ ἀξιοπρέπεια δὲν πρέπει νὰ κυλίστα εἰς χαμαιτυπεία.

Δι' ὄλα αὐτὰ ἀφῆκε τὸν παλαβὸ πρωθυπουργὸν τοῦ Πλάτσα Πλούτσα νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει.

Μὰ, ἂν καταστρέφετο τὸ κράτος του, μὰ, ἂν ἐφονεύοντο οἱ ὑπήκοοί του, αὐτὸς ἐκύτταζε τὴ δουλειὰ του.

Τὰ μπάνια του.

Τώρα ἐκ τῆς ἀμελείας αὐτοῦ τοῦ λεγομένου βασιλέως τὸν Λίλιπουτ τί συνέβῃ, θὰ σὰς τὰ ποῦμε μεθαύριον.

(ἀκολουθεῖ).

Ἄκρον ἄωτον ταχύτητος.

Νὰ βαδίξῃ ὁ ἱπποσιδηρόδρομος τόσο ταχέως, ὥστε νὰ δύνασαι νὰ καταβῆς πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Αἰγύπτου νὰ εἰσέλθῃς, νὰ γευματίσῃς καὶ πάλιν νὰ τὸν προφθάσῃς καὶ νὰ πᾶς χορτάτος εἰς τὰ Ὀλύμπια.

Αὐτὸ λέγεται π ρ ο ο δ ο ς ο π ι σ θ ο δ ρ ο μ ι κ ῆ.

Συδρομὴ ἐτήσια δραχμαὶ ἕξ πληρωτέα ἅμα τῇ παραλαβῇ, διὰ τοὺς ἐν Αἰθίνας, διὰ τοὺς ἐπαρχιώτας ποῦ εἶνε ζωντόβολα, δραχμαὶ δέκα, μὲ τὰ ταχυδρομικὰ εἰς θάρος μας, διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ποῦ εἶνε ἔξυνοι, δραχμαὶ δώδεκα. Ἐκδίδεται δις τῆς ἐβδομάδος. Δι' ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ τοῦ ὑπογράφοντος αὐτάς.